

[Duborg.]

bedre end den, der her er foreslaaet; men det er ikke nogen tilfredsstillende Form. Saa længe vi bevarer Ligningsgrundlaget, har vi ikke en Grundskatteordning, der tilfredsstiller eller kan blive tilfredsstillende under de nuværende økonomiske og sociale Forhold i Danmark. Det synes at være nødvendigt at gentage det, at man maa dog erindre, at nu er Grundværdierne ikke en Fjerdedel af samtlige produktive Værdier her i Landet, og til at tro, at man kan benytte denne lille Fjerdedel til at være Ligningsgrundlag for Skatteevnen her i Landet — ja, der skal en ældgammel Tradition, som vi ogsaa har det her, til, for at man overhovedet kan fremsætte en saadan Tanke. Den hviler udelukkende paa, bæres udelukkende af den aarhundredgamle Tradition. Da den opstod i sin Tid, svarede den til Tidens Forhold; men Tidens Forhold har ændret sig saa overordentligt, at den ikke gør det i Dag. Og dette Forslag — det er ikke, fordi den højtærede Minister er min politiske Modstander, jeg siger det —, dette Forslag, som her foreligger, er afgjort, rent teknisk set, rent sagligt set, en Forringelse af det bestaaende Skattegrundlag, fordi det indsnævrer hele Ligningsgrundlaget. De Uretfærdigheder, som en Ligning altid vil medføre, naar man ligner Skatteevnen paa tilfældig Brug af bestemte Værdigenstande, disse Uretfærdigheder skal blive større, jo snævrere man gør dette Ligningsgrundlag. Derfor er det System, som dette Forslag søger at gennemføre, direkte en Forringelse af den bestaaende Skatteordning. Jeg nærer ingen Tvivl om, at der indenfor Socialdemokratiet, der jo hidtil har været ret fri for georgeistiske Fantasterier, vil blive Forstaaelse af Spørgsmaalet. Vi kan strides om, hvor meget der skal betales i Skat, og hvor høje Procenterne skal være, men man skulde forstandigvis ikke i al Evighed kunne strides om, hvorvidt vi skal have et tidsvarende Grundlag for selve Systemet. Det er det, vi savner, og dette Lovforslag giver intet Bidrag til at afhjælpe Savnet.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Efter de to-tre Dages Forhandlinger, der nu har været ført om det foreliggende Lovforslag, tør det vel nok siges at være øjensynligt, at Oppositionen har opgivet at føre egentlige Argumenter frem mod Forslagets Hovedbestemmelse: Skattefriheden for det fremtidige Byggeri. Man lagde Mærke til, at heller ikke den ærede sidste Taler indlod sig paa nogen Art af Forsøg paa at begrunde det rationelle i at lægge Skat paa fremtidig

Byggeri. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Fibiger opgav det faktisk i Gaar. Det eneste, der blev tilbage i hans Replik, var en mærkelig Udtalelse om, at en saadan Skattefrihed utvivlsomt ikke vilde fremme en ønskelig Udvikling hen imod Udflytning fra Byerne til egne Hjem, men jeg tror, det ærede Medlem selv — det fik man Indtryk af —, i det samme han fremsatte denne Paa-stand, lagde Mærke til, hvor urimeligt det i Virkeligheden lød, at billigere Jord og Frihed for Bygningsskatter skulde hemme Bestræbelserne for Rejsning af egne Hjem. En saadan Betragtning vilde da ogsaa være stik imod alle økonomiske Love.

Tilbage under disse Forhandlinger er der kun blevet de Angreb, man har rettet mod Forslaget ved at fremdrage Eksempler paa, at der ved Overflytning fra Bygningsskatter til Grundskatter kan fremkomme urimelige Skatteforskydninger, men vel at mærke kun, hvis Kommunalbestyrelserne selv beslutter, at disse Forskydninger skal ske, idet Forslaget netop tildeler Kommunalbestyrelserne fuld Afgørelsesfrihed for at undgaa, at saadanne urimelige Forskydninger skal fremkomme, fordi de bedst er i Stand til at skønne derover. Det er den Grundtanke i Lovforslaget, som man fra Oppositionens Side simpelt hen nægter at forstaa; denne Grundtanke, der gaar ud paa, at der findes visse Kommuner, hvor en Overførelse af al Bygningsskatten til Grundskyld vilde fremkalde urimelige Forskydninger, medens der findes andre Kommuner, hvor en saadan Overførelse med det samme vilde virke overmaade heldigt, hvorfor netop dette Spørgsmaal er egnet til Overgivelse til den kommunale Afgørelse. Saadan er Forslaget. De, der nu ikke tør overlade disse Spørgsmaal til Kommunernes Afgørelse, maa selvfølgelig gaa derimod; det er klart, saa paa dette Punkt er der ingen Grund til at svare hverken det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen og det ærede Medlem Hr. Sevelsted paa deres Betragtninger. Hver for sig fremdrog de Eksempler paa, at en Overførelse kunde i bestemte Tilfælde og i bestemte Kommuner føre til uheldige Resultater, noget, som jeg vidste i Forvejen, og som er Grunden til, at denne Overførelse ikke paabydes i Forslaget, men at Spørgsmaalet overlades til fri Afgørelse efter de lokale Forhold. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at det nærmest var en spøgefuld Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, naar han sagde, at det maatte være givet, at hvis dette Forslag blev gennemført, vilde i alle Kommuner samtlige radi-